

Uitnodiging eerste studiebijeenkomst DfC/ECPAT

Wanneer: Woensdag 4 november, 13.00-14.00, vergaderzaal.

Tekst: Hoofdstuk 4 van “Childhood”: Jenks C, *Childhood* (Routledge 1996).

Voor wie weinig tijd heeft: p. 84, 85 tot “an increase in child abuse?”, p. 90 vanaf “The evolution of the child and child abuse” tot p. 99 ‘All of the neo-Enlightenment histories...’, p. 106 vanaf laatste alinea ‘Late-modern society has re-adopted the child...’ tot p. 109 ‘conclusion’.

Inleiding

Socioloog Jenks schreef zijn boek “Childhood” in de jaren negentig. Dit boek is één van de belangrijkste en eerste werken van de populaire stroming “the new sociology of childhood”. Binnen deze stroming wordt, grof gezegd, beweerd dat we in het verleden kinderen altijd gezien hebben als passieve objecten. Kinderen werden (of: worden) gezien als onbekwaam, onschuldig, irrationeel, etc. en het doel van kind-zijn is om uit te groeien tot een rationele, autonome volwassene. The new sociology of childhood stelt hier tegenover dat kinderen juist waarde hebben in hun kind-zijn en dat ze bovendien helemaal niet zo verschrikkelijk anders zijn dan volwassenen. We moeten daarom kinderen ook niet per se behandelen als passieve slachtoffers maar als actieve deelnemers (zoals bv. naar voren komt in het recht op participatie).

In hoofdstuk 4 van zijn boek beschrijft Jenks dit oude perspectief op kind-zijn in relatie tot de casus van kindermishandeling. Hij begint met de vraag: hoe kan het dat kindermishandeling in het Westen de laatste decennia zo is toegenomen, met name de ‘collective upsurge of interest in child abuse’ (p. 88), en hoe hangt dit samen met ons idee van kind-zijn? In feite probeert hij met zijn tekst ons wakker te schudden, ons te wijzen op de vooroordelen die wij hebben ten opzichte van kind-zijn (en de consequenties hiervan, zoals onze wetten, regels, beleid, etc). Hij schrijft: ‘we are unreflexive concerning our own relationship with childhood’ (p. 85). Hij analyseert de maatschappelijke reactie op kindermishandeling als een uiting van ons moderne beeld van kind-zijn.

Mogelijke discussiepunten

- Kunnen we degene die kinderen misbruikt begrijpen als “normal type of person” of alleen als “pervert”? (p. 91)
- Hoe kan het dat de familie één van de gevaarlijkste plekken is voor kinderen om in te leven (p. 91)? Klopt dat?
- Is kindermishandeling relatief, zoals wordt gesuggereerd (p. 93)?
- Wat is de uitgangspositie van DfC/ECPAT, in relatie tot de beschreven “child protection lobby” en “women’s movement” (p. 94-95, 97-98)?
- Wat is de rol van ons idee van kind-zijn in relatie tot ons werk (bv. in relatie tot het idee van kind-zijn gepresenteerd op p. 106-109)?
- Heeft Jenks gelijk, reageren we tegenwoordig zo heftig op kindermishandeling, omdat we een nostalgisch beeld hebben van het kind, en omdat we daarmee ‘the meta-narrative of society itself’ willen behouden (p. 109)?